

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118304939
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118304939.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Jany Vlčkovej, v právnej veci žalobkyne: Y.. W. T., C. XX.XX.XXXX, S. A. XXX, XXX XX A., zastúpená JUDr. Michael Medviď, advokát, Advokátska kancelária Wurmova 1131/4, 040 23 Košice - Sídliisko KVP, proti žalovanému: NN Životná poisťovňa, a.s. so sídlom Jesenského 4/C, 811 02 Bratislava, zastúpený CLS Čavojský & Partners, s.r.o., Zochova 6-8, 811 03 Bratislava, IČO: 36 854 972, o zaplatenie 3 790,48 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.01.2019 č.k. 16C/31/2018-111, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 3 790,48 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 790,48 eur odo dňa 01.05.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I) a žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 2 ods. 5, § 8, § 29 ods. 1, 2,3, 4 c) zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve (ďalej len „zákon č. 186/2009 Z.z.“), § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Mal za preukázané, že žalobkyňa ako viazaný finančný agent vykonávala finančné sprostredkovanie finančnej služby v sektore poistenia alebo zaistenia pre žalovaného na základe Zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania uzavretej medzi stranami sporu dňa 01.09.2013 v znení jej Dodatku č. 1 uzavretého dňa 02.09.2013. Na základe zhodného tvrdenia strán Zmluva zanikla odstúpením žalovaného od Zmluvy listom zo dňa 11.10.2017. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný nevyplatil žalobkyni za vykonávanie činnosti podľa Zmluvy dohodnutú odmenu za mesiace 09/2017, 10/2017 a 12/2017 a to vo výške 3 790,48 eur. Uvedenú odmenu žalovaný žalobkyni nevyplatil, zadržal ju v zmysle článku IV bod 1 písmeno g) Zmluvy, dôvodiac tým, že nadobudol dôvodné podozrenie, že zo strany žalobkyne došlo počas výkonu jej činnosti v pozícii viazaného finančného agenta k porušeniu pravidiel činnosti vo vzťahu ku klientom ako aj k porušeniu ustanovení Zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, v dôsledku čoho, podľa názoru žalovaného bolo/je možné očakávať spôsobenie škody klientom a žalovanému. Spornou bola otázka oprávnenia žalovaného na zadržanie odmeny žalobkyne. Mal za to, že žalovaný svoje tvrdenia nijakým spôsobom nešpecifikoval, neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré jeho podozrenie vo vzťahu k tvrdenému porušeniu pravidiel činnosti a porušeniu Zmluvy žalobkyňou, vyvolali, neuviedol žiadne okolnosti v súvislosti s jeho tvrdením

o podozrení z páchania trestnej činnosti pri uzatváraní poisťných zmlúv. Nepoukázal na žiadne závadné konanie žalobkyne v rámci výkonu jej činnosti pre žalovaného, neoznačil žiadnu neštandardnú poisťnú zmluvu uzavretú žalobkyňou a klientom žalovaného, neuviedol žiadneho klienta, ktorému by bola spôsobená škoda konaním žalobkyne a neuviedol ani to, že by škoda v dôsledku vykonávanej činnosti žalobkyňou bola spôsobená práve jemu ako finančnej inštitúcii. Žalovaný len zotrval na všeobecnej argumentácii, že k zadržaniu odmeny patriacej žalobkyňi postačuje dôvodné podozrenie a poukazyval na to, že v súvislosti s podvodným konaním v rámci skupiny agentov pre oblasť Michalovce kde bola žalobkyňa zaradená, sa vedie trestné stíhanie. Vo vzťahu k oznámeniu polície zo dňa 10.11.2017, ktoré v konaní predložil žalovaný súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný neozrejmil v akom štádiu sa prípadné trestné stíhanie vo veci nachádza, či bolo vôbec začaté a či bolo voči nejakej osobe a ak áno voči komu, vznesené obvinenie. Vzhľadom k uvedenému vyvodil, že nie je prípustné, aby žalovaný zadržal vyplatenie odmeny patriacej žalobkyňi za mesiace 09/2017, 10/2017 a 12/2017 na neurčitú dobu a bez relevantných dôvodov prípadne relevantného odôvodnenia ním uvádzaného dôvodného podozrenia. Vo vzťahu k žalovaným uplatnenej procesnej obrane - nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3 000 eur mal za to, že túto procesnú obranu si žalovaný neuplatnil včas. Žalovaný nijakým spôsobom nezdôvodnil oneskorené uplatnenie ním uvedenej procesnej obrany, neuviedol žiadne objektívne a ani subjektívne okolnosti, dôvody, pre ktoré si práve tento prostriedok procesnej obrany neuplatnil včas a v dôsledku ktorých by bolo možné jeho oneskorenie ospravedlniť. I v prípade včasného uplatnenia procesnej obrany žalovaným, a to včasným uplatnením nároku voči žalobkyňi na zaplatenie zmluvnej pokuty, by žalovaný nebol úspešný. Vzhľadom na to, že strany si v Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania zo dňa 01.09.2013 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 02.09.2013 dohodli v Článku VII bod 1 veta druhá, že v prípade porušenia povinnosti žalobkyňou ako agenta, uvedenej v čl. XI bod 1 alebo bod 2 Zmluvy má žalovaný právo požadovať uhradenie zmluvnej pokuty za každé takéto porušenie povinnosti vo výške 3 000 eur. Stotožnil sa s obranou žalobkyne, že jej povinnosť zaplatiť žalovaným uplatnenú zmluvnú pokutu nevznikla, nakoľko žalovaný nepreukázal a ani to netvrdil, že by žalobkyňu na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle Článku VII bod 2 Zmluvy písomne vyzval. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa preukázala dôvodnosť uplatneného nároku, preto žalobe žalobkyne vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 3 790,48 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 790,48 eur odo dňa 01.05.2018 do zaplatenia.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a v spore plne úspešnej žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 C.s.p., po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným rozhodnutím.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. d), f), g) a h) C.s.p.. Uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval v napadnutom rozhodnutí v bode 15.2, že zo zákona č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní v platnom znení ako aj zo znenia stranami sporu uzatvorenej zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania zo dňa 01.09.2013 vyplývalo oprávnenie pre žalovaného ako finančnej inštitúcii v prípade že podľa jeho názoru žalobkyňa ako finančná agentka porušila zmluvu, zákon alebo osobitné predpisy alebo pokiaľ existovalo čo i len dôvodné podozrenie, že klientovi alebo žalovanému spôsobila škodu, zadržat odmenu. Porušenie zmluvy na strane žalobkyne a svoje dôvodné podozrenie z možného spôsobenia škody konaním žalobkyne preukazoval v konaní na základe (i) záznamu z osobného pohovoru s p. Q. A., (ii) záznam z osobného pohovoru s M.. K. I. a (iii) skutočnosťou, že sa vedie trestné konanie nakoľko orgány činné v trestnom konaní v predloženej vyjadrení potvrdili, že (i) prebieha šetrenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu poisťovacieho podvodu podľa § 223 Trestného zákona, z ktorého sú podozriví pracovníci NN poisťovne a.s. pobočka B., kam patrila aj žalobkyňa a (ii) súčasne uviedli, že prebieha zabezpečovanie listinných a iných dôkazných materiálov, ktoré sú potrebné pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia konkrétnej osobe páchatela. Na strane 5 napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie konštatuje, že z dôkazu predloženého žalovaným (záznam z osobného pohovoru s p. Q. A.L.) vyplynulo: „menovaná ďalej uviedla, že v uvedenej veci neoprávneného uzatvárania zmlúv nie je sama, Uniqa v B. je vedená ako organizátorom pánom M. T., ktorý organizuje podvody a na tieto navádza finančných agentov, pričom ide o dlhodobú činnosť“. Súčasne súd prvej inštancie v Rozsudku na strane 6 uviedol: „Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach odbor kriminálnej polície 2. operatívne oddelenie listom číslo KRPZ-KE-OKP6-1418-009/2017 zo dňa 10.11.2017 oznámil žalovaného na základe jeho žiadosti, že odborom kriminálnej polície je v súčasnosti vykonávané šetrenie vo veci podozrenia z trestného činu poisťovacieho podvodu podľa

§ 223 Trestného zákona, z ktorého sú podozriví pracovníci NN poisťovne a.s. pobočka Michalovce. V súčasnej dobe sú zabezpečované listinné a iné dôkazné materiály, ktoré sú potrebné pre začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia konkrétnej osobe páchatela.“ Na strane druhej tieto skutočnosti súd vôbec nebral do úvahy a nevyhodnotil prečo ich posudzoval ako bezpredmetné napriek skutočnosti, že na strane 9 napadnutého rozhodnutia uviedol, že do skupiny pracovníkov predmetnej pobočky B., pri ktorej je podozrenie zo spáchania trestného činu poisťovacieho podvodu (okrem iného podľa predloženého záznamu s pánom K. I. zo dňa 03.10.2017 ako aj z vyjadrenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odbor kriminálnej polície), patrila aj žalobkyňa ako viazaný finančný agent. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď následne na strane 10 napadnutého rozhodnutia uviedol, že nijako nešpecifikoval svoje dôvodné podozrenie a neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré jeho podozrenie vyvolali, neuviedol žiadne okolnosti v súvislosti s jeho tvrdením o podozrení z páchania trestnej činnosti pri uzatváraní poisťovacích zmlúv. Tieto skutočnosti sú podľa jeho názoru dostatočne preukázané už predložením vyjadrenia orgánov činných v trestnom konaní, že prebieha šetrenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu poisťovacieho podvodu podľa § 223 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej aj len ako “Trestný zákon”), z ktorého sú podozriví pracovníci NN poisťovne a.s., pobočka B., pričom mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa patrila do skupiny pracovníkov predmetnej pobočky a orgán činný v trestnom konaní zároveň vo vyjadrení uviedol, že prebieha zabezpečovanie listinných a iných dôkazných materiálov, ktoré sú potrebné pre začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia konkrétnej osobe páchatela. Takéto vyjadrenie je podľa jeho názoru spôsobilé preukázať “dôvodné podozrenie“ na jeho strane, ktoré súd považoval za potrebné preukázať pre možnosť uplatnenia zmluvného a zákonného práva zadržať žalobkyňu odmenu. Vzhľadom na to, že sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí v žiadnom rozsahu nevyjadril a ani neodôvodnil prečo nebral v žiadnom rozsahu do úvahy skutočnosť, že môže na strane žalovaného existovať dôvodné podozrenie, nakoľko orgány činné v trestnom konaní potvrdili, že (i) prebieha šetrenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu poisťovacieho podvodu podľa § 223 Trestného zákona, z ktorého sú podozriví pracovníci NN poisťovne a.s. pobočka B., kam patrila aj žalobkyňa a (ii) súčasne uviedli, že prebieha zabezpečovanie listinných a iných dôkazných materiálov, ktoré sú potrebné pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia konkrétnej osobe páchatela, je zrejmé, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie na strane 9 napadnutého rozhodnutia uviedol: „Výška žalobkyňi prislúchajúcej odmeny za vykonávanie činnosti podľa Zmluvy v sume 3 790,48 € nebola medzi stranami sporná, túto sumu oznámil žalobkyňi žalovaný listom zo dňa 26.4.2018 ako sumu odmeny za vykonávanie finančného sprostredkovania za mesiac 09/2017, 10/2017 a 12/2017 a v písomnom odpore proti platobnému rozkazu sám žalovaný uviedol, že medzi žalobkyňou a žalovaným nie je sporná výška zadržaných odmien za dané mesiace.“ K uvedenému je nevyhnutné uviesť, že pre rozhodnutie súdu o nároku je rozhodujúcim čas a okolnosti v čase vyhlásenia rozhodnutia. V zmysle uvedeného nie je možné ako rozhodujúci brať ním uvedený stav v odpore zo dňa 22.08.2018, že nie je medzi stranami sporná výška zadržanej odmeny, nakoľko na pojednávaní konanom dňa 24.01.2019 uviedol, že považuje žalobou uplatnený nárok čo do výšky za nepreukázaný nakoľko v súčasnosti môže byť iný ako bol v čase podania žaloby vzhľadom na tzv. storno provízie uplatňované v zmysle Zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, čo bolo aj žalobkyňi známe, nakoľko to potvrdila aj svojou výpoveďou na pojednávaní dňa 24.01.2019 (strana 6 zápisnice z pojednávania zo dňa 24.01.2019). Túto skutočnosť pri rozhodovaní súd prvej inštancie nebral v žiadnom rozsahu do úvahy a ani nevysvetlil a neodôvodnil, prečo predmetné tvrdenia žalovaného nepovažoval za dôležité vo vzťahu k preukázaniu nároku žalobkyne čo do uplatnenej výšky. Zmluva o vykonávaní finančného sprostredkovania pritom v článku V bode 1 stanovovala podmienky vzniku a zániku nároku žalobkyne ako finančného agenta na odmenu odkazom na prílohu č. 1 k tejto zmluve, ktorá okrem iného v zmysle článku 7 bodu 2 kapitoly I. oddielu B stanovovala nasledovné: Agentovi nevznikne alebo zanikne nárok na ziskateľskú províziu, ak na základe individuálneho posúdenia má NN za to, že pri uskutočňovaní obchodu porušil ustanovenia zmluvy, príslušných právnych predpisov alebo nekonal v záujme klienta alebo NN, a to najmä v zmluve stanovených prípadoch (napríklad ak dôjde k predčasnemu zániku klientskej zmluvy v období 6 mesiacov pred alebo po uzatvorení takejto klientskej zmluvy a podobne ...). V zmysle uvedeného vyplýva, že ak medzičasom došlo k niektorej skutočnosti predvídanej Zmluvou o vykonávaní finančného sprostredkovania a jej prílohy, tak nárok na tú časť odmeny žalobkyne zanikol ak bol nárok priznaný, resp. vôbec nevznikol ak priznaný nebol a žalobkyňa si ho nemôže uplatňovať. Na preukázanie skutočností, že nárok žalobkyne v čase vyhlásenia rozhodnutia nezodpovedal výške uplatnenej žalobou, tak ako to uviedol na pojednávaní, predložil výpisy pôvodne priznanej odmeny vo výške uplatnenej žalobou za mesiace 9/2017, 10/2017 a 12/2017. Príkladom v predložených zoznamoch zvýraznil zmluvy,

za ktoré uplatnený nárok na odmenu žalobcu zanikol a následne sú tieto dotknuté zmluvy zvýraznené aj v Dlhu žalobkyne, voči nemu, ktorý vznikol v dôsledku zániku žalobkyňou sprostredkovaných zmlúv s klientmi v súlade s podmienkami dohodnutými v Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania a jej prílohy č. 1 (Statements k 31.01.2019). Tento dlh je vo výške 2 371,76 eur. Mal súčasne za to, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a ktoré predložil spolu s odvolaním v súlade s § 366 písm. c) C.s.p.. Ním vznesená hmotnoprávna námietka je vznesená in eventum pre prípad, ak by súd v rámci odvolacieho konania vyhodnotil rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a žalobou uplatnený nárok za dôvodný. V žiadnom rozsahu uplatnenou námietkou započítania neuznáva právnu dôvodnosť žalobného nároku. Podľa jeho názoru ako už bolo uvedené pred súdom prvej inštancie je žaloba predčasná, nakoľko preukázal dôvodné podozrenie a využil zákonné a zmluvné právo na zadržanie odmeny, v dôsledku čoho sa pohľadávka žalobkyne nestala splatnou. Pre prípad ak by však súd nárok uplatnený žalobou uznal za dôvodný (napriek skutočnosti, že takýto nárok nie je nárokom splatným podľa hmotného práva), vzniesol v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 152 C.s.p. námietku započítania voči žalobou uplatnenému nároku vo výške 3 790,48 eur. Na doplnenie uviedol, že v súlade s XI bod 4 Zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania je oprávnený kedykoľvek započítať akékoľvek svoje pohľadávky voči žalobkyňi proti akýmkoľvek pohľadávkam žalobkyne voči žalovanému, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné alebo nesplatené. Na započítanie uplatnil svoju pohľadávku špecifikovanú nasledovne: 1) Nárok na vrátenie časti provízie vyplatennej žalobkyňi (tzv. storno provízie) V súlade s článkom 1 kapitoly II. oddielu E prílohy č. 1 k Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania: Agent je povinný vrátiť 100% vyplatennej ziskateľskej provízie za individuálne klientske zmluvy ... v prípade ak dôjde k odstúpeniu klienta od klientskej zmluvy. Agent je povinný vrátiť alikvotnú časť vyplatennej ziskateľskej provízie za individuálne klientske zmluvy ... podľa Tabuľky 8 v prípade: nezaplatenia bežného poistného alebo zníženia bežného poisteného za obdobie prvých 24 mesiacov platnosti klientskej zmluvy, pripoistenia, zmeny v poistení alebo pripoistení, alebo ukončenia platnosti klientskej zmluvy s jednorazovým poistným pred uplynutím prvých 24 mesiacov jej platnosti, alebo ak je poistenie vyplývajúce z klientskej zmluvy uvedené do splateného stavu a na klientskej zmluve nebolo zaplatené poistné za obdobie prvých 24 mesiacov platnosti ... Spôsob podmieneného vyplácania odmeny - provízie žalobkyňi ako agentovi a uplatňovanie princípu tzv. storno provízií v súlade so Zmluvou o vykonávaní finančného sprostredkovania je v prostredí finančného trhu bežné a žalobkyňi známe, čo potvrdila aj svojou výpoveďou na pojednávaní dňa 24.01.2019 (strana 6 zápisnice z pojednávania zo dňa 24.01.2019). Storno provízie žalobkyne vzniknuté v dôsledku splnenia vyššie uvedených zmluvných podmienok pre vznik takéhoto nároku žalovaného predstavujú k dátumu 31.01.2019 (statement k 31.01.2019) (po vyhlásení Rozsudku) sumu vo výške 2 371,76 eur. Predložený prehľad preukazuje rozsah obchodov a žalobkyňou sprostredkovaných klientskych zmlúv, pri ktorých došlo k naplneniu zmluvných podmienok počas prvých 24 mesiacov ich platnosti. Odmena agenta sa v súlade so Zmluvou o vykonávaní finančného sprostredkovania stala teda nepodmienenou až splnením skutočností predvídaných v Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania. Týmito skutočnosťami sú: uhradenie bežného poistného dohodnutého v poistnej zmluve za obdobie 24 mesiacov platnosti klientskej zmluvy, pripoistenia, akejkoľvek zmeny v poistení ktorá mala za následok zvýšenie poistného v dôsledku inflácie alebo v rámci zvýšenia garantovaného poistného krytia pri pripoistení, klientská zmluva s jednorazovým poistným trvala 24 mesiacov odo dňa jej uzavretia. Skutočnosti, na základe ktorých došlo k zániku nároku žalobkyne na časť jej už vyplatennej odmeny v súlade s podmienkami definovanými Zmluvou o vykonávaní finančného sprostredkovania sú predložené ku každej konkrétnej klientskej zmluve uvedenej vo výpise ku dňu 31.01.2019 a jednotlivo preukazujú dôvod rozhodnej skutočnosti podľa popisu a priložených vysvetliviek. Vo vzťahu k jeho nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty uviedol, že v Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania medzi žalobkyňou a žalovaným bola dohodnutá konkurenčná doložka pre obdobie 3 mesiacov po ukončení zmluvy pre vymedzené pôsobenie žalobkyne ako finančnej agentky u konkurenčnej poisťovne v sektore poistenia alebo zaistenia, pričom na základe výpisu z registra finančných agentov a finančných poradcov vedeným NBS žalobkyňa pôsobila pre Fincentrum a.s. odo dňa 15.11.2017, čo je mesiac po ukončení Zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, je dostatočne preukázané, že došlo k porušeniu zmluvne zakotvenej povinnosti na strane žalobkyne, za ktoré bola zmluvnými stranami dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 3 000 eur. Ako súd prvej inštancie konštatoval na strane 14 napadnutého rozhodnutia: "Strany sporu si v Zmluve o vykonávaní finančného sprostredkovania zo dňa 01.09.2013 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 02.09.2013 dohodli v Článku VII bod 1 veta druhá, že v prípade porušenia povinnosti žalobkyňou ako agenta, uvedenej v čl. XI bod 1 alebo bod 2 Zmluvy má žalovaný právo požadovať uhradenie zmluvnej pokuty za každé takéto porušenie povinnosti vo výške 3 000 eur. Závazok žalobkyne, nedodržanie, ktorého

bolo podľa Zmluvy sankcionované zmluvnou pokutou, bol špecifikovaný v Článku XI bod 2 a spočíval v tom, že žalobkyňa sa zaviazala 3 mesiace po zániku Zmluvy nevykonávať akúkoľvek činnosť v oblasti finančného sprostredkovania a/alebo finančného poradenstva v sektore poistenia alebo zaistenia, ani žiadnu obdobnú činnosť v rámci finančnej inštitúcie, a to v pracovnom pomere, inom pracovnoprávnom vzťahu, mimo pracovného pomeru, ako podnikateľ, alebo na akomkoľvek inom zmluvnom základe, pre žiadnu fyzickú osobu alebo právnickú osobu. Podľa Článku VII bod 2 Zmluvy mala žalobkyňa v prípade porušenia záväzku, na ktorý sa zaviazala, povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu žalovanému a to do 7 dní od doručenia písomnej výzvy zo strany žalovaného. Súd sa v tomto smere stotožnil s obranou žalobkyne, že jej povinnosť zaplatiť žalovaným uplatnenú zmluvnú pokutu ani nevznikla, nakoľko žalovaný ju na zaplatenie ním uplatnenej zmluvnej pokuty v dohodnutej výške 3.000 eur písomne nevyzval. Žalovaný nepreukázal a ani to netvrdil, že by žalobkyňu na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle Článku VII bod 2 Zmluvy písomne vyzval.“ Nie je však možné súhlasiť so súdom akceptovanou obranou žalobkyne, nakoľko vyzval žalobkyňu na úhradu zmluvnej pokuty výzvou zo dňa 06.12.2017, ktorú však žalobkyňa neprevzala v odbernej lehote na poštovej preprave, avšak do sféry žalobkyne sa to dostalo dňa 11.12.2017 kedy bola zásielka uložená u prepravcu a nič jej teda nebránilo sa s obsahom zásielky oboznámiť, naopak, neprevzatie zásielky a následne využitie tejto skutočnosti ako procesnej obrany na súde je možné zo strany žalobkyne považovať za úmyselné. Mal za to, že jeho nárok na úhradu zmluvnej pokuty voči žalobkyňi vznikol ku dňu 18.12.2017 (uplynutím 7 dní od doručenia predmetnej výzvy zo strany žalovaného do dispozičnej sféry žalobkyne). Vyššie popísané pohľadávky za spôsobilé k započítaniu a týmto ich jednostranne započítava voči žalobou uplatnenému nároku žalobkyne, a to do výšky žalobou uplatneného nároku s príslušenstvom. V prípade odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., možno do uplynutia lehoty na podanie odvolania argumentovať novými skutočnosťami a dôkazmi (t. j. takými skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli použité v konaní na súde prvej inštancie) bez ohľadu na to, či tieto skutočnosti strana sporu mohla použiť už skôr. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol prípadne, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa vyjadrila podaním zo dňa 31.03.2019 a uviedla, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne. Mala za to, že žalovaný je nespokojný s rozhodnutím preto, že súd neprihliadol na a) nevyplatenie odmeny žalobkyňi z dôvodu zadržania odmien pre kauzu „Q. A., S.) zníženie nároku žalobcu pre uplatnenie zmluvnej pokuty žalovaným. Nesúhlasila s odvolacími dôvodmi žalovaného, nakoľko v priebehu súdneho konania žalovaný nenavrhol prerušenie vyššie uvedeného súdneho konania do právoplatného skončenia ním uvádzaného trestného konania a v čase vyhlásenia rozsudku obrana žalovaného - zadržanie odmeny pre podozrenie zo spáchania škody žalobcom nebolo preukázané, ani ako dôvodné. Jej nárok by sa uplynutím premlčacej doby premlčal a zadržanie odmeny z dôvodov na strane žalovaného by mohlo trvať časovo neobmedzene aj do zániku žalovaného. Rozhodnutím veci súd žalovaného žiadnym spôsobom nepripravil o možnosť uplatňovať si voči nej náhradu škody prípadne v iných konaniach v prípade že by bolo začaté trestné stíhanie voči nejakej konkrétnej osobe v budúcnosti, prípadne, aby ju priamo žaloval na náhradu škody na Okresnom súde v Michalovciach ak si myslí, že mu spôsobila náhradu škody a že má konkrétny nárok na náhradu škody voči nej, a tento by chcel preukazovať. V konaní vo vyššie uvedenej veci súd nemohol vyriešiť kauzu „Q. A., kto a komu a v akej výške spôsobil škodu. Dôvodnosť na zadržanie odmeny v čase vyhlásenia rozsudku nebola preukázaná. Mala za to, že od začiatku konania nebol sporný ňou uplatňovaný nárok v celom rozsahu, až na poslednom pojednávaní žalovaný v rámci obrany tento spochybnil a uplatnil voči nej nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, pričom sa nevedel ani vyjadriť kedy mu mal nárok na zmluvnú pokutu vzniknúť, ani o tom nepredložil žiadne doklady. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal započítanie takej pohľadávky v procesnej obrane žalovaného, neznamená, že mu súd odoprel právo uplatňovať si jeho nároky voči nej na Okresnom súde v Michalovciach a domáhať sa svojich práv. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalovaného (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

9. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany.

10. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Naplnenie citovaných odvolacích dôvodov odvolateľ odvodzoval od toho, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci nezohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa patrila do skupiny pracovníkov pobočky B., pri ktorej je podozrenie zo spáchania trestného činu poisťovacieho podvodu a nezohľadnil ním predložené listinné dôkazy. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na bod 15.2 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.. „Žalovaný však uvedené nijakým spôsobom nepreukázal, že sa trestné stíhanie vedie či už vo veci resp. voči žalobkyni ako obvinenej. Žalovaný predložil oznámenie polície zo dňa 10.11.2017, že je vykonávané šetrenie vo veci podozrenia z trestného činu poisťovacieho podvodu, z ktorého sú podozriví pracovníci žalovaného. Žalovaný však aktuálne doklady v súvislosti s prípadným trestným stíhaním v predmetnej veci nepredložil, neuviedol v akom štádiu sa prípadné trestné stíhanie vo veci nachádza, či bolo vôbec začaté a či bolo nejakej osobe a ak áno komu, vznesené obvinenie. Žalovaný v tomto smere ostal nečinný“. Skutočnosť, že žalobkyňa patrila do skupiny pracovníkov pobočky žalovaného v B. a p. K. I. ju v osobnom pohovore (03.10.2017) označil ako osobu spojenú s podozrením z podvodného konania, nemožno považovať za preukázanie „dôvodného podozrenia“, na základe ktorého bol žalovaný oprávnený zadržať žalobkyni odmenu. Uvedené skutkové tvrdenia neboli preukázané ani Záznamom z osobného pohovoru s Dagmar Valovičovou zo dňa 26.09.2017. Preukázanie dôvodnosti zadržania odmeny žalobkyne nemožno vyvodiť ani z odvolateľom uvádzaného vyjadrenia Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach, odbor kriminálnej polície, zo dňa 10.11.2017, č. KRPZ-KE-OKP6-1418-009/2017, nakoľko v tomto liste orgány činné v trestnom konaní len žalovanému oznámili, že odbor kriminálnej polície v danom čase vykonával šetrenie vo veci podozrenia z trestného činu poisťovacieho podvodu, z ktorého sú podozriví pracovníci NN poisťovne, a.s., pobočka B. a zabezpečuje listinné a iné dôkazové materiály, ktoré sú potrebné pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia konkrétnej osobe páchatela. Takéto vyjadrenie orgánu činného v trestnom konaní, že na základe trestného oznámenia vykonáva v tzv. predsúdnom konaní, úkony smerujúce k posúdeniu dôvodnosti podaného trestného oznámenia, samé o seba nezakladá záver, že trestné oznámenie smerovalo priamo voči osobe žalobkyne ani to, že by vo vzťahu k žalobkyni boli splnené podmienky na vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania pre trestný čin poisťovacieho podvodu. Nemožno ani verifikovať, či skutkové tvrdenia žalovaného, že na základe vlastného interného šetrenia týkajúceho sa unity O3E pôsobiacej u žalovaného pre oblasť Michalovce nadobudol dôvodné podozrenie o tom, že zo strany príslušných finančných agentov dochádza zrejme k podvodnému konaniu, resp. až k

páchaniu trestnej činnosti, boli založené výlučne na osobnom pohovore s p. Q. A.L. X. M.. K. I., ktorí pracovali rovnako v unity 03E v Michalovciach, alebo mal žalovaný k dispozícii aj iné dôkazy, ktoré však v konaní nepredložil. Správnosť záverov súdu prvej inštancie je podporená aj tým, že žalovaný tak v čase nevyplatenia odmien ani po ukončení zmluvy nedisponoval dostatkom dôkazov odôvodňujúcich ním tvrdené „dôvodné podozrenie“, na základe ktorého nevyplatil žalobkyni odmeny, čo je zrejším i z obsahu listu zo dňa 26.04.2018, v ktorom žalovaný ubezpečil žalobkyňu, že v prípade, ak sa podozrenie z porušenia pravidiel činnosti viazaného finančného agenta a ustanovení zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania nepreukáže, budú zadržané odmeny vyplatené. Dôkazná situácia žalovaného sa nezmenila ani v konaní pred súdom prvej inštancie, keď na pojednávaní dňa 24.01.2019 uviedol: ... „Podľa mojich informácií prebieha preverovanie, nemám vedomosť o tom že by trestné konania bolo už vo veci začaté.“ Preto za situácie, že žalobkyňa podala žalobu v roku 2018 a prvoinštančný súd vo veci rozhodol v januári 2019, možno vyhodnotiť, že ani s odstupom dvoch rokov od zadržania odmeny žalobkyni, žalovaný nepreukázal oprávnenosť postupu podľa čl. IV bod 1 písm. g) Zmluvy. Súd prvej inštancie tak v odôvodnení rozhodnutia správne konštatoval, že za situácie, že postup žalovaného, ktorým od roku 2017 zadržával odmenu žalobkyni, bez toho, aby predložil relevantné dôkazy preukazujúce správnosť svojho postupu, nemožno považovať za dôvodný.

12. V podanom odvolaní odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci nezohľadnil stav v čase rozhodnutia, nakoľko na pojednávaní konanom dňa 24.1.2019 uviedol, že považuje žalobou uplatnený nárok čo do výšky za nepreukázaný nakoľko v súčasnosti môže byť iný ako bol v čase podania žaloby vzhľadom na tzv. storno provízie. Konštatovanie žalovaného na pojednávaní dňa 24.01.2019: „pričom v súčasnosti môže byť výška nároku iná vzhľadom na storno provízie....“ nemožno považovať za unesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného ani za kvalifikované popretie nároku. Ak žalovaný popieral žalobkyňou uplatnený nárok čo do výšky, bol povinný v súlade s ust. § 151 ods. 2 C.s.p., uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Na to, aby popretie bolo účinné, bolo potrebné vykonať toto popretie kvalifikovane. Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pričom súd berie do úvahy len tie skutočnosti, ktoré sú relevantné v čase vyhlásenia rozsudku, vzhľadom na to, v akom rozsahu strany sporu uniesli svoje skutkové tvrdenia. Nebolo úlohou súdu prvej inštancie, aby nahrádzal aktivitu a procesnú zodpovednosť žalovaného i s prihliadnutím na to, že žalovaný bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, t.z. osobou znalou práva, ktorý na preukázanie tvrdení nenavrhol vykonanie dokazovania.

13. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) C.s.p.), odvolací súd uvádza. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy (t.j. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie) iba za podmienok ust. § 366 C.s.p.. Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C.s.p.). Doplniť dokazovanie však môže odvolací súd (ako už bolo uvedené) iba za podmienok uvedených v § 366 (§ 384 ods. 2 C.s.p. <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>). Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Dôvodnosť aplikácie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ odvodzoval od toho, že ak by odvolací súd v rámci odvolacieho konania posúdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a nárok žalobkyne ako dôvodný, vzniesol námietku započítania vo výške 2371,76 eur. V súvislosti s námietkou započítania uplatnenou žalovaným v odvolacom konaní, odvolací súd uvádza, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V prejednávanej spore odvolací súd v rámci odvolacieho konania pri právnom posudzovaní podmienok určených § 366 C. s. p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>> uzavrel, že žalovaný mohol svoj započítací prejav vo vzťahu k žalobkyni uplatniť už v rámci prvoinštančného konania. Odvolateľ nepreukázal ani nezdôvodnil, prečo ním uplatnenú procesnú obranu neuplatnil včas, keď svoj nárok odvodzujúc od pôvodne priznanej odmeny za mesiace 9/2017, 10/2017 a 12/2007 špecifikoval až v Statemente k 31.12.2019. Preto odvolací súd na započítací prejav žalovaného vo vzťahu k žalobkyni realizovaný v rámci podaného odvolania ako tzv. „novotu“ neprihliadol a to pre nesplnenie rozhodujúcej

a kľúčovej podmienky určenej § 366 C.s.p. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>, a to neuplatnenie včas, keďže tento započítací prejav mohol žalovaný predložiť už skôr.

14. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že ním uplatnená obrana pred súdom prvej inštancie vo vzťahu k nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty bola dostatočne preukázaná, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd prvej inštancie na obranu žalovaného neprihliadol z dôvodu, že žalovaný si prostriedok procesnej obrany, spočívajúci v uplatnení nároku žalovaného voči žalobkyni na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3 000 eur, neuplatnil včas. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty uplatnený žalovaným ako obranu proti nároku žalobkyne si žalovaný uplatnil až na pojednávaní dňa 24.01.2019 a to i napriek opakovanému poučeniu zo strany súdu podľa § 153 v spojení s § 149 Civilného sporového poriadku, teda že je povinný uplatniť prostriedky procesnej obrany včas, pričom tieto nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalovaný nijakým spôsobom nezodôvodnil oneskorené uplatnenie ním uvedenej procesnej obrany, neuviedol žiadne objektívne a ani subjektívne okolnosti, dôvody, pre ktoré si práve tento prostriedok procesnej obrany neuplatnil včas a v dôsledku ktorých by bolo možné jeho oneskorenie ospravedlniť. Nad rámec nevyhnutného súd prvej inštancie uviedol, že ani v prípade včasného uplatnenia procesnej obrany žalovaným a to včasným uplatnením nároku voči žalobkyni na zaplatenie zmluvnej pokuty, by žalovaný nemohol byť v tomto smere úspešný, s čím v plnom rozsahu vyslovuje súhlas odvolací súd. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie neunesol dôkazné bremeno preukazujúce, že vyzval žalobkyňu na zaplatenie zmluvnej pokuty, i keď takouto výzvou disponoval, čoho dôkazom je skutočnosť, že túto výzvu predložil v odvolacom konaní. Vzhľadom k uvedenému tak nesie žalovaný nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Úprava civilného sporového konania viaže iniciatívu pri zhromažďovaní dôkazov predovšetkým na sporové strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť sporovej strany za výsledok konania, pokiaľ je tento určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

15. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu - pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). S citovaným odvolacím dôvodom, ktorý odvolateľ odôvodňoval tým, že v odvolacom konaní uvádzal nové skutočnosti a dôkazy, sa odvolací súd vysporiadal v bode 13 a 14 tohto rozhodnutia.

16. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa, odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie.

18. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p., potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C,s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mala v plnom rozsahu úspech žalobkyňa, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že úspešná žalobkyňa má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).